

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1273417/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר

המבקשת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שמעון ברלב)

נגד

המשיב: פלוני

הנדון: טענות 'מסוכנות' שראיותיהן רעועות ושכנותן מוטלת בספק והאשמת שווא נפסדת בדבר קשר פסול עם בית הדין

החלטה

בקשת רשות הערעור ועיכוב הביצוע והחששות העולות מהתנהלות המבקשת

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית הדין הרבני האזורי אשקלון שניתנה במסגרת תיק סעד דחוף ושבגדרה הורה להרחיב את הסדרי השהות של הקטינים עם האב ממפגש של פעם באמצע השבוע בנוכחות אדם נוסף, ללינה בשבתות בנוכחות אדם נוסף.

לבקשה זו קדמה בקשה לעיכוב ביצוע החלטת בית הדין האמורה, בקשה שלא נעתרתי בהחלטתי מי' בתמוז התש"ף (2.7.2020). בשולי ההחלטה הבהרתי כי עיכוב הביצוע מותנה בפתיחת תיק עיקרי וכי על המבקשת לפתוח תיק עיקרי בתוך ארבעה-עשר יום ואם לא תעשה כן ישקול בית הדין את החלטתו בעניין עיכוב הביצוע.

התיק העיקרי אומנם נפתח במועד, בהגשת בקשת הערעור האמורה בכ"ד בתמוז (16.7), אולם אמירה זו היא האמירה החיובית היחידה שנוכל לומר על ההתנהלות בענייניו, התנהלות שמעלה חשש כי המבקשת מבקשת לסכל או למצער לעכב את החלטת בית הדין קמא לאו דווקא מתוך דאגה כנה לטובת הילדים אלא מתוך שיקולים אחרים.

ואפרש את דבריי:

דרך המלך היא כי בקשת עיכוב ביצוע מוגשת עם הגשת הערעור או בקשת רשות הערעור שעל שולחנן היא אמורה להיסמך. אכן במקרים חריגים אפשר להיעתר לבקשה כזו תוך מתן פרק זמן מוגדר להשלמת והגשת כתב הערעור. זאת בעיקר מן הטעם שבקשת עיכוב הביצוע עשויה להיות דחופה ואילו הכנת כתב ערעור ראוי, שמטבע הדברים יכול גם אסמכתאות לנטען בו, עשויה לארוך זמן מה.

כך נהגתי במקרה זה כשעייכבתי את ביצוע החלטת בית הדין קמא מתוך החשש שמא אכן טעה בית דין קמא ושמא אכן יינזקו ילדי הצדדים. אף שדרך כלל אין לעכב ביצוע של החלטות אך ורק בשל הערעור עליהן, וקל וחומר טרם שיוגש כזה, החובה לוודא את ביטחונם ושלומו של קטינים מכריעה את הכף במקרים ממין זה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מכל מקום פשיטא כי מצופה מאם שדאגתה לילדיה כנה כי תשלים ותגיש את ערעורה בהקדם, אלא שאם תתעכב מחמת הצורך להשלים את הכנת כתב הערעור ואת נספחיו – הראיות הלכאוריות לאמור בו במישור העובדתי או הסימוכין לנטען בו במישור ההלכתי והמשפטי – נוכל לקבל עיכוב זה בהבנה ושלא לראותו כמטיל צל על כנותה, ובשל אפשרות זו קצבתי כאמור את פרק הזמן של ארבעה-עשר הימים, פרק זמן שניתן מתוך השיקול האמור אף שעל דרך כלל תקנות הדיון מתירות הגשת בקשה לרשות ערעור רק במשך עשרה ימים ממתן החלטת בית הדין קמא שבעניינה מוגשת הבקשה.

בפועל הוגשה בקשת רשות הערעור "ברגע האחרון" ביומה האחרון של התקופה שקצבתי, אך אף על פי כן אין היא כוללת כמעט דבר שלא נכלל בבקשת עיכוב הביצוע, ושמא אף המילה "כמעט" מיותרת, דומה כי ההבדל היחיד בין בקשה זו – לרבות נספחיה וראיותיה שעליהם נעמוד להלן – לקודמתה הוא המרת המונח "עיכוב ביצוע" ונגזרותיו במונח "ערעור" ונגזרותיו. וכאן הבן שואל: מדוע אפוא לא הוגשה בקשה זו עצמה מלכתחילה או למצער מייד לאחר שהורינו על הצורך בתיק עיקרי? לשם מה – מלבד "משיכת זמן" שבו תצומצם שהות האב עם ילדיו – המתינה האם הדואגת לרגע האחרון?

נסיבות אלה מטילות צל על כנות טענות האם מלכתחילה ועל אחת כמה וכמה שמקשות הן על המשך עיכוב ביצועה של החלטת בית הדין קמא שבה נקבע כי לא הובאו כל ראיות לטענות האם נגד האב. גם על עצם מתן רשות הערעור מקשות נסיבות אלה, ויותר מהן מקשה עליה האמור להלן:

התנאים להגשת ערעור

תקנה קלה לתקנות הדיון מורה:

אין ערעור אלא על יסוד הנימוקים דלהלן:

(א) טעות בהלכה.

(ב) טעות הנראית לעין בשיקול הדעת או בקביעת העובדות.

(ג) פגם בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.

תקנה קלו קובעת:

אין ערעור על יסוד נסיבות שנתעוררו אחרי סיום הדיון או על פי הוכחות או עובדות אשר לא הובאו בפני בית הדין הפוסק.

בקשת רשות הערעור שלפניי עתה כוללת רשימה ארוכה של טענות לעובדות המוכחות לפי הנטען את מסוכנותו של האב לילדיו ושבונוגע לכל אחת מהן נאמר כי טעה בית הדין כשלא ייחס לה את המשקל הראוי. אין מדובר אפוא בטענה לטעות בהלכה או לפגם בניהול הדיון אלא בטענה לטעות המצויה בתווך שיקול הדעת לקביעת העובדות.

ומדוע בתווך? מפני שבית דין קמא הזכיר בדבריו את טענת המסוכנות ואף נתן לה משקל מה בהוראתו על קיום הסדרי השהות בנוכחות אדם נוסף ואף בהתוותו סדרי עדיפויות בנוגע לשאלת זהותו של אותו אדם, סדרים שכללו אף את האפשרות והעדיפות כי יהיה זה מי ממשפחתה של האם, והאב עצמו הסכים לכך! אלא שאת הבקשה הגורפת של האם למנוע הסדרים הכוללים לינה, וממילא – נוכח מגורי הצדדים בערים שונות – למנוע הסדרי השהות בשבתות, דחה בית הדין באומרו כי לא הוצגה תשתית עובדתית מספיקה בעניינן.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נמצא שערעור זה יוכל להיכון על הוכחות או עובדות – ועובדות משמען עובדות מוסכמות או מוכחות, לא טענות – שהיו לפני בית הדין קמא, כדרישת תקנה קלו, ושביית הדין קמא טעה בהתעלמו מהן או בקביעותיו לגביהן או על טענה לטעות הנראית לעין בשיקול הדעת, היינו במשקל שנתן או לא נתן להן בתוך המארג הראייתי והעובדתי כולו.

לצורך ביסוס טענות כאלה לא די באמירה "טעה בית הדין כשלא נתן משקל לעובדה פלונית" – יש להראות כי אכן עובדה היא וכי הוצגה בבית הדין קמא אך זה לא נתן לה משקל כראוי, היינו טעה בשיקול הדעת, או קבע קביעות עובדתיות המנוגדות לה, היינו טעה בעובדות.

בקשת רשות הערעור שלפניי אין בה לא מזה ולא מזה. יש בה רשימת "עובדות" כביכול בלי להראות שהללו או הראיות להן היו לפני בית הדין קמא ובלי להראות גם את עצם היותן עובדות.

בחינת הראיות הלכאוריות שעליהן נסמכת בקשת רשות הערעור

האסמכתאות שהובאו בבקשה הן אלה:

1. פרוטוקול וצו שנתן בית המשפט לבקשת האם האוסר על כניסת האב לבית האם לקחת את הקטינים ללא תיאום והסכמה או החלטה שיפוטית – הוראה המתקבלת על הדעת ואולי אף מחויבת ללא כל קשר לטענות בדבר מסוכנות ושאינה מכילה אף כל קביעה עובדתית לגבי הטענות העובדתיות עצמן ולא כל שכן לעניין מסוכנות הנלמדת מהן. גם בפרוטוקול עצמו לא עולות בעניין זה אלא הטענות ההדדיות ללא כל ראייה.

צו "פרווה" כזה שלמעשה אינו מונע מהאב גישה לקטינים עצמם ואף אינו מרמז על צורך בה רחוק מלהיות ראייה למסוכנות האב לקטינים. אולי אין בו ראייה נגדית שכן בית המשפט נזקק לבקשה הדחופה שהייתה לפניו בלבד ומבלי שהמכלול כולו יידון לפניו – אך ראייה לטענת האם ודאי אין בו.

צורך גם צו נוסף, ברובו בלתי קריא בעליל, שהמעט הקריא בו מכל מקום מלמד כי ניתן במעמד צד אחד טרם לדיון האמור ועד אליו ושערכו הראייתי, בהתאם לכך, לעניינן של העובדות הנטענות הוא אפס.

2. עותק בלתי קריא מתלונה לכאורה שהגישה המבקשת למשטרת ישראל נגד המשיב. העותק אינו קריא כאמור אך בכל מקרה תלונה גרידא אינה מוכיחה אלא – לכל היותר – שטוענת המבקשת לפנינו טענה גם לפני משטרת ישראל. אין זו כמובן אפילו בדל ראייה לגופם של דברים כמובן.

3. הודעה הנחזית כהודעת "ווטסאפ" של רב ידוע המשתייך לחסידות שאליה משתייכת האם (והשתייך בעבר גם האב, ועל כך נרחיב עוד להלן) המתיר לאם לפנות לבית המשפט בנוגע לתלונתיה וטענותיה כלפי האב. ספק אם הרב החתום על הודעה זו אכן כתב אותה, כתיבת שמו של רב יכולה להיעשות בידי כל מעוניין וכך גם הגדרת שמו כ"איש קשר" במכשיר הטלפון – פרט מזהה אחר אין בדברים ובעינינו ספק גם אם אותו רב אכן מחזיק במכשיר טלפון המכיל את אפשרות התכתובת האמורה, מכשיר שלכאורה אינו מקובל בחסידות המדוברת.

בין כך ובין כך אין בהיתר הלכתי לפנות לבית המשפט בעניינן של טענות כלשהן כל ראייה לידיעה של הרב המתיר על אמיתותן של אותן טענות לגופן. עיקרן של הטענות האמורות שם אינן בגדר מסוכנות, ובכל מקרה אין ההודעה מלמדת אפילו לכאורה על ידיעה של הרב עליהן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באופן בלתי אמצעי ולא מן הנמנע שהדברים אמורים כמסקנות מדברי האם עצמה שלה הוא משיב. הרב, בהנחה שהוא אכן הכותב, כותב אומנם שהוא מכיר את האב, שאגב מכחיש זאת, אלא שאינו כותב שהוא מכירו כמסוכן או אלים אלא כמי שלא ישמע לרבנים ולכן אין מוצא אלא לפנות למשטרה. חוסר משמעת לרבנים עשוי להיחשב אולי חיסרון אך אינו ראייה למסוכנות ואף לא עילה לפגיעה בקשר בין אב לילדיו.

4. **מכתב בלתי חתום**, עילג משהו ורווי שגיאות כתיב, שלפי כותרתו נכתב מטעם ארגון בלתי מוכר המתאר כביכול את מסוכנותו של האב נלמדת מאירועים שונים, אלא שלא זו בלבד שלמכתב כזה אין כל ערך ראייתי – ולו לכאורי, אלא שאף אליבא דהכותב העלום מדובר באירועים שאין הוא עד להם אלא מפי השמועה.

5. **מכתב של חברו לשעבר של האב**, לדברי הכותב עצמו, בן לאותה חסידות ועובד עריית בני ברק המדגיש מכל מקום כי אין הוא כותב את המכתב במסגרת תפקידו. חלק מהאמור במכתב הוא אליבא דהכותב דברים שראה או שמע בעצמו מפי הצדדים, חלק אחר נחזה כעדויות שמפי השמועה או כהשערות והנחות, בחלק אחר מדובר על הקלטות שבידי הכותב ושלא ברור אם נעשו בדין או תוך עבירה על החוק. מכל מקום מכתב זה הוא היחיד מכל ה"ראיות" שיכול היה ליצור בסיס כלשהו לטענות, בהיותו מכתב שכותבו ידוע ומזוהה ושכנוגע לחלק מהדברים לפחות הוא טוען לידיעתו אותם מכלי ראשון.

מכל מקום גם כאן הדרך עוד ארוכה. המכתב אינו תצהיר ואינו בגדר עדות אלא לכל היותר מסמך שעל בסיסו יש מקום לדון בערעור ולזמן את הכותב לעדות; חלק מהאמור בו מכל מקום אינו עדות מכלי ראשון ולא ברור שבחלק האחר יש די כדי לבסס חשש למסוכנות.

לא זו אף זו מהמכתב עצמו וכך גם מדברי המשיב עולה כי כותב המכתב והמשיב מצויים בסכסוך עמוק על רקע מעורבותו של הכותב בסכסוך שבין הצדדים – אין זו בהכרח עילה לפסילת עדותו, אך יש בכך כדי לבחון אותה בחשדנות מה.

נציין כי בסופו של המכתב מרשה לעצמו הכותב לתת המלצות – לא ברור באיזו סמכות – בנוגע לצמצום שהותם של הילדים עם אביהם. עדותו של גורם שאינו מעיד כעד מומחה או כאיש מקצוע שמונה לתת המלצות והכוללת למרות זאת המלצות ולא עדות גרידא – יש בה טעם לפגם והדברים אמורים בייחוד כשמדובר בעובד ציבור שגם הדגיש בפתח מכתבו את ניסיונו והשכלתו, הנוגעים לכאורה לערכן של המלצותיו והתרשמויותיו, אך הנותן את עדותו – חוות דעתו שלא במסגרת תפקידו.

נאמר כבר עתה כי מעיון בתיק עולה כי בית הדין קמא ביקש מלשכת הרווחה בעיר מגורי הצדדים עד לאחרונה ליתן לו תסקיר בעניינם של הצדדים וילדיהם, ולאחר מכן הודיעה זו לבית הדין כי נוכח מעבר האם והילדים לבני ברק יש להטיל משימה זו על שירותי הרווחה בבני ברק. כך אכן הורה בית הדין. נוכח האמור לעיל ואף כי כותב המכתב המדובר מציין כי עבודתו בעיריית בני ברק היא במחלקה אחרת – ונוכח הרגישויות המיוחדות של מקרים ממין זה (וכפי שייאמר להלן) – ייתכן כי בית הדין קמא יצטרך אף לתת דעתו ולוודא העדר מעורבות פסולה או אף השפעה בלתי מכוונת של קשרים בין גורם זה שמעורב היה בין הצדדים שלא בתפקיד ושלא בסמכות וראה עצמו כמי שיכול ליתן המלצות וחוות דעת בעניינם לבין מי שאכן אמורים לתת חוות דעת כאלה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תהיות נוספות על כנות הטענות וה'עדויות'

על כל האמור נוסף:

כפי שעולה מדברי שני הצדדים כאחד ברקע לסכסוך מצויה גם החלטתו של המשיב לנטוש את החסידות שאליה השתייך ושאליה משתייכת המערערת ומשפחות שני הצדדים – חסידות הידועה כבעלת גישה ותקנות מחמירות בעניינים שונים ואף כמי שיש בקרבה מי שמנסים לאכוף, ולא דווקא בדרכי נועם, את גישתם ושיטתם על אחרים ועל המבקשים לפרוש מן החסידות בפרט, ודי לחכימא ברמיזא בעניין זה.

לשיטת המערערת המשיב נטש את החסידות לטובת אורח חיים חילוני או חילוני למחצה, בעוד לשיטתו נטש אותה לטובת אורח חיים חרדי פתוח והשתייכות לחסידות מתונה ומכילה יותר. כבר בשלב זה נעיר כי אין אנו יודעים עם מי האמת בנקודה זו, למרות האמור בהודעה הנחזית כאמור ככתובה בידי רב מהחסידות האמורה וכדלעיל, ולאידך גיסא – אף שגם המשיב הביא מכתב מרב המשתייך לחסידות שאליה ערק, לשיטתו, והמאשר את דבריו, אולם – ואף שלמותר לציין כי אין רוחנו, כרבנים, נוחה מנטישתו של אדם חרדי את הדת לטובת אורח חיים חילוני – אך אף אם אכן כן נהג המשיב אין בכך כדי לקבוע כי הוא מסוכן לילדיו.

שני הצדדים מודים כי מעורבים בסכסוך בני משפחה נוספים ולרבות חלק מבני משפחת המשיב עצמו התומכים דווקא במערערת. לשיטת המשיב ואולי אף לדברי המערערת חלק מתמיכת בני משפחה אלה דווקא בה נזקף 'לזכות' נטישת המשיב את החסידות – ובית הדין היושב בתוך עמו יכול אף לשער בעצמו כי הסבירות שכך הם הדברים אינה מן הנמוכות בלשון המעטה.

גם על רקע זה יש מקום לחשוד כי מניעה של המערערת אינם בהכרח דאגה מפני מסוכנות כמשמעה המקובל אלא גם או בעיקר דאגה מסכנה של פגיעה בנאמנותם של הילדים לחסידות – דאגה לגיטימית אולי אך לא כזו שיכולה לבסס טענה ל'מסוכנות'. הוא הדין והוא הטעם לחשש דומה בנוגע למניעתם של חלק מהגורמים שהוזכרו לעיל ולחשד כי אף הם אינם חפים מגישה דומה או מנקמנות כלפי מי שנטש את דרכה של אותה חסידות ומרצון להרתיע אחרים מלנהוג כמותו.

ועוד נאמר: האם היא שבחרה במעבר מעיר מגוריהם המשותפים של הצדדים לבני ברק תוך שהיא נוטלת עימה את הילדים ובטרם הוכרע אף כי אכן משמורתם תהיה בידה. אין ענייננו בהחלטה זו לדון בלגיטימיות של בחירתה זו, בהשלכות שייתכן שיהיו וייתכן שלא יהיו לה על ההכרעה בדבר המשמורת הקבועה וכו', או בשיקולי האם ובעילות שמחמתן בחרה בכך. אולם ברי כי לולי בחירתה זו היו אפשריים הסדרי שהות בין האב לילדים, גם בשבתות, ללא לינה – שממנה חוששת האם לכאורה – ומעשיה שלה הם שמנעו אפשרות זו. גם זו עננה הרובצת על שאלת כנות טענותיה, שמא נאמר כי לו כנות היו נכון היה יותר מצידה כי תימנע מקביעת עובדות שייתכן שהן הן שייאלצו לקבוע הסדרים הכוללים לינה, ואם בחרה לנהוג כפי שנהגה – שמא בחרה להתעלם מחשש זה משום שאין הוא מיירא אותה כפי שהיא מציגה בטענותיה, או גרוע מכך – שמא בחרה במעבר במכוון כדי להעלות טענה בדבר חששות אלה ולסכל על ידי טענה זו מן העבר האחד ועל ידי המעבר מן העבר האחר את האפשרות לקשר בין האב לילדיו גם בשבתות?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האשמות המערערת בדבר קשרים פסולים בין בית דין קמא למשיב על חולשת האסמכתאות שעליהן מבקשת בקשת רשות ערעור זו להיסמך עמדנו עד כה. חוששני כי אף המערערת ובא כוחה הרגישו בהן ולפיכך ניסו לתת להן משנה תוקף בדרך פסולה ונפסדת של הטלת רפש בעובדי בית הדין קמא ודיבור סרה בדייניו.

במה דברים אמורים?

לטענות על מסוכנות האב, המשיב, לילדיו ועל התעלמות בית הדין כביכול מן העובדות המוכיחות אותה הוסיפה המערערת טענה נוספת:

נראה לכאורה כי ישנו קשר פסול בין האב המשיב למזכיר בית הדין הרבני האזורי באשקלון [...] ואף נראה לכאורה כי יש קשר פסול בין האב המשיב לבין דייני בית הדין הרבני האזורי.

כך ולא אחרת, וגם טענה זו – כחברותיה נטענת ללא שתובא לה שמץ של ראיה.

טענה חמורה זו אי אפשר לה לבוא ללא יסוד ואי אפשר לה להיוותר ללא מענה. שום ערכאה ושום שיטה משפטית אינה יכולה לסבול קיום קשר פסול כפי הנטען ובה במידה אינה יכולה להרשות האשמה בדבר קיומו ללא שיהיה יסוד להאשמה כזו. כל אחת משתי אפשרויות אלה יש בה כדי להביא לעוול במשפט, לעיוות הדין, לערעור האמון במערכת השיפוטית כולה ולאנרכיה. על המעלה טענה כזו לבסס אותה כנדרש ולהגיש תלונות בגינה לגורמים המוסמכים ובצידן בקשת פסילה לבית הדין – ועליי לציין כי עיון בתיק בית הדין האזורי מלמד כי לא נפתח בו הליך של בקשת פסילה – או, אם אין יכול הוא לגבות את טענתו בראיות כאמור, לידום, למשוך את טענתו בבושת פנים ואף לשלם בגינה הוצאות משפט לדוגמה.

מסקנות

נוכח כל האמור שקלתי להורות כבר עתה על ביטול צו עיכוב הביצוע, על דחיית בקשת רשות הערעור על הסף תוך קביעה כי מדובר בהליך סרק ועל סגירת התיק.

בכלל זה שקלתי אף לקבוע כי לא זו בלבד שהסדרי השהות של הילדים עם אביהם יתקיימו במתכונת שעליה הורה בית דין קמא, לרבות בשבתות, אלא כי על הצדדים להגיע גם להסכמה על שבת שבה יהיו הילדים עם האב חלף השבת ש'הפסידו', ובהעדר הסכמה כזו יקבע בית דין קמא שבת כזו – אם יבקש זאת המשיב ולאחר קבלת תגובת המערערת – ולפי שיקול דעתו אף יחייב בהוצאות משפט כפי שהתרה בשולי החלטתו מח' בתמוז (30.6) תוך שיביא בחשבון כי נזקק להליך בשל הליך הסרק שהתקיים לפנינו ובשל אי הסכמה של המערערת לאפשר את שהיית הילדים עם המשיב בשבת אחרת תמורת זו ש'הפסידו' כאמור, או אם יתרשם כי הייתה הסכמה כזו מן השפה ולחוץ תוך סיכול הדבר למעשה.

שקלתי אף לחייב את המערערת בהוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בגין ההליך דנן בכלל ובגין האשמת דייני בית הדין קמא ומזכיר בית הדין בקשר פסול עם המשיב, האשמת שווא נטולת בסיס.

אך למרות זאת, עקב הזהירות היתרה הנדרשת בעניינן של טענות על מסוכנות לקטינים, ונוכח המכתב שהוזכר לעיל ושלכאורה יכול היה להוות שמץ של ראיה לנטען, על אף כל ההסתייגויות שמניתי לעיל, אני נמנע לעת הזאת מלקבוע כאמור ומורה את ההוראות דלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוראות

א. המערערת תמציא לבית הדין בתוך עשרה ימים את המסמכים והראיות שעליהם היא מבססת את טענותיה במלואם ותבהיר מה מהם היה גם לעיני בית דין קמא והלה לא נתן לו משקל כראוי לדעתה ומה מהם לא היה לפניו.

ב. ככל שמסמכים אלה כוללים הקלטות – תמציא המערערת עד למועד האמור תמליל מוסמך שלהן.

ג. כל מסמך כאמור שאינו של גורם רשמי ומוכר ילווה בתצהיר כדין של כותב הדברים שיאשר בפני עורך דין ולאחר שיוזהר כדין כי אלו דבריו וכי אמת הם.

ד. לאחר קבלת האמור ישקול בית הדין אם להמשיך את עיכוב ביצועה של החלטת בית דין קמא.

ה. במקביל יורשה המשיב להגיב לדברים בתוך עשרה ימים נוספים ולאחריהם ישקול בית הדין אם לתת רשות ערעור וישוב וישקול אם להמשיך את עיכוב ביצועה של החלטת בית דין קמא.

ו. כבר עתה יובהר כי בכל מקרה תותנה רשות הערעור בהפקדת ערובה להוצאות המשפט, ככל שתפיסקנה, בסכום שאותו נקבע בהמשך אך לא יפחת מ-10,000 ש"ח.

ז. החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ו בתמוז התש"ף (18.7.2020).

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה